

Deniz Ağladı Be Çocuk

– EFTEL@ · 03 Eylül 2015

Ağlak bir sonbahar başından herkese merhabalar. Bugün ve geçen her günüm biraz daha Eylülün hüznüne kapılırken o çok sevdiğim Akdeniz yeni melekler uğurlamış gökyüzüne... Görüyorum... Seması ağlak, köpükleri feryad eden bir Akdeniz sıcağında gözleri kapalı ve tuzlu yeni cesetler... Küçücük ayaklı bir çocuk, denizin kalbini dinler gibi... Yazıklansa da insan... Sadece... Yazıklanıyor... Elden gelen başka şey... Yok... Uçtu gitti minnacık ayaklarla, gülerek ve kocaman bir kucak açarak. Hoşçakal dedi bu rezil Dünya'ya... Hoşçakal... Sen bana bakamadın ve ben geldiğim yere geri dönüyorum..... Ne güzeldir denizler, o soğuk ve gri kış uykusundan çıkıp yaza mavi boyalar sürülmüş görmek. Heybetli dalgalarıyla okşanmak. Her hücrene tuz tattırmak, kurutmaki çatlatmak, şişercesine su emdirmek tenine. Çıkıp karartmak güneşinde, kumunda gömülmek... Deniz kokan kumunda... Hep güzel görünürdü bize deniz; evcimen bir kedi gibi, dosthane bir köpek gibi hani şu kıvr kıvr tüylü gibi olanlardan, kuş gibi o hayaller diyarının tüm mavi masallarını toplamışta ayağı buluta takılıp cebinden dökülürcesine... Yumuşak, gecesinde ay gibi hoyrat, berrak kayalarında pürüzlü tuzları arasında, güzel görünürdü deniz. Ta ki... ..... Usul usul gemi geçiyordu üstünden. Zifir bir gece vakti. İnsanlar dalgın gözlü, bazıları sakın bazıları ise hala korkmakta... Bazıları ise topraklarını düşünürdü.. Sürü sürü savaş, çığlık çığığa kan dolu toprak... Analar el kadar bebeleri emzirmiş aç kalmış memedeki kırıntı kadar sütü. Uyumuşlardı gurul gurul kucaklarında. Onlar için gidiyorlardı. Onlar kurtulsun, yaşasın, unutsun bu kan günlerini bembeyaz günler görsünler... Babalar sessiz, çaresiz... Ne yapacak ne edecekti, bi şekil para bulmalı önce ailesini bi yere sokmalı, aç karnı doyurmalı, çıplak bedeni giydirmeli ve korumalı idi ocağını. Bi şelik yaşamalıydı gurbet topraklarda. Hoş duyduğuna göre orası da savaş alanı gibi, savaştan savaşa mı gideceğiz, nasış yaşayacağız, komşular napaılar şimdi suriyede tüh yetişemediler gemiye, varsınlar kurtulsunlar, kaçsınlar bari... Keşke..... Bir gürültü koptu sütlimanken denizin içinde... Analar endişe içinde bebeler yarım kalmış rüyaları bozuldu diye ağlamakta, babalar koşmakta... Koşmakta... Koşmak.. Koş... ..... Azdırmış suların sonrasında çırpınmakta idi baba. Çağırıyordu eşini yavrusunu ama yoktu. Zalimleşti deniz götümüştü ayırmıştı kendisinden. Gurbet olsun yavrusu, karısı. Ağladı adam çırpındı son kez. çırpındı ... Çırpındı... Ta ki dipsiz denize yolculuğu başlarken... ..... BMMYK'nın bildirdiğine göre, 700'den fazla kişiyi taşıyan 20 metre uzunluğundaki gemi Libya karasularının hemen dışında, İtalya'nın Lampedusa adasına 177 kilometre mesafede alabora oldu.İtalya'nın Lampedusa adasına 177 kilometre mesafede alabora oldu. İtalya ve Malta sahil güvenliği, gece yarısı bir geminin battığına dair alarm gelmesi üzerine acil durum ilan ederken İtalya Başbakanı Matteo Renzi 28 kişinin kurtardığını açıkladı. Yetkililer, arama kurtarma çalışması başlatsa da, çabalar bir süre sonra 'ceset toplamaya' dönüştü.

(Kaynak:Milliyet) ..... Minicik bedenler vurdu kıyıları. İçi boş kalmış çırılçıplak bedenler. Ademoğulları ağladı, havvakızları anaları yerine feryad etti. Kendi çocuklarını sakındılar, sevdiler belki daha çok. Boş boş baktı bebeler ölmüş diğer bebeler. Belki de akıllarında dualar geçmiştir, bizi bu durumlara düşürme Allahım, Amin diye. Ağladı insanlar, zaten gitmiş olan meleklerle... Ama yeter, daha fazla gitmesin o melekler. Analarının kucaklarında rüyalar görsünler, babalarına gülümsesinler. Göçmeye daha küçük o

bebeler. Daha ruh olmaya küçücükler. Daha ölmeye.... Sevgi ve saygıyla. Duyarlı olmanızı dilerim sayın canlar... E F T E L Y A... (Akdenizi cebinde taşıyan kız...)